

musikk

SIDEBLIKK

SIGRID MOLDESTAD

Larm og melankoli

DET ER TIDA FOR å pakke ned sommarminna og sjå framover. Folk startar med nye treningsrutinar for å kome i form til neste sesong. I musikkbransjen larmar ein seg: By: larmar eller Folkelarmar. Sistnemnde er eit bransjetreff med mål om å marknadsføre folkemusikk-artistar for den norske og internasjonale folke- og verdsmusikkbransjen. Fyrste gong arrangert i 2005, seinare årleg. I morgon startar årets utgåve i Oslo. Konsertar, debattar, seminar og prisutdeling. Arrangørar og festivalar skal ikkje berre sjå etter nye talent og unik musikk, dei skal også marknadsføre sine egne konsept. Mykje larm. Dei fleste bransjar krev snart eit lynkurs hjå dei som blir diplomatar. Trur minglekunsten er eit fag der.

MEN HAUSTEN er ikkje berre larm, den er også stille tid. Det er no vi kan ta fram musikken som for alltid skal gje oss minna frå sommaren 2011. For eigen del vert det då eg oppdaga Tim O'Brien. (Ja, kall meg gjerne treig, men sånn var det.) Eg har late meg inspirere enormt av denne karen siste tida. I skjeringspunktet mellom bluegrass, folk og country brilljerer han på fele, mandolin, bouzouki og song. Han fortel så du høyrrer kvart eit ord og det ergrar meg å vite at han faktisk var innom Madam Felle i Bergen i fjor på desse tider. Eg har no byrja å med i kveldsbøna mi at han må kome tilbake. Snarast!

PLATA FIDDLERS GREEN fekk grammy for beste traditional folk album 2005. Fantastisk plate! Dei siste vekene har eg lytta til «Red on Blonde», Tim O'Brien si hyllestplate til Bob Dylan. Herlege versjonar av «Forever Young», «Subterranean Homesick Blues» og «Farewell Angelina». Ein av låtane har treft meg særleg, kanskje fordi Dylan var inspirert av ein skotsk ballademelodi då han skreiv den. «Lay down your weary tune». Låten kom til hausten 1963 medan Bob Dylan var på besøk hos Joan Baez. Han hadde eigentleg tenkt at han og Baez skulle framføre den saman på ein konsert 12. oktober 1963, men Baez var ikkje komfortabel med songen. «Lay down...» vart seinare beskriven i sosiologen Steven Goldberg sin kontroversielle artikkel «Bob Dylan and the poetry of salvation» som songen der Dylan endra tekstfokus frå politikk til mystisisme.

HAUSTEN er ei fin blanding av å sjå tilbake og fokusere framover. Det skal dei på Folkelarm komande helg. Eg skal sjå det heile på avstand i år og nyte den varsle Indian Summer, eller Husmannssommar som folk her heime kalla fenomenet. Musikalsk tykkjer eg 70 tals-sunden kler hausten ekstra godt. I tillegg til Dylan tolka av O'Brien kan eg anbefale både Sandy Denny, Judee Sills, Linda Thompson og sjølv sagt Joan Baez.

En ny vei?

musikk jazz

Nils Petter Molvær
«Baboon Moon»
Sula/Sony Music

1 2 3 4 5 6

Nytt band, nytt sound og den samme Molvær

TROMPETIST Nils Petter Molvær har vært en viktig bestanddel av norsk jazz og musikk generelt siden midten av åttitallet. Han fikk sitt definitive gjennombrudd med platen «Khmer» på slutten av nittitallet når han sprengte barrierene mellom jazz og elektronika, og har vært å høre et imponerende antall konsertscener i inn- og utland.

Han skilte musikalske veier med mangeårig makker og gitarist Eivind Aarset for en stund tilbake, og overlot strengeføringen til den yngre Stian Westerhus, sammen med Madrugada-trommeslager Erlend Dalen – noe som har ledet til et drastisk sonisk skifte på den nye utgivelsen. Westerhus har også fått rollen som produsent, og platen bærer tydelige spor av et langt mørkere og seigere omsvøp – som ulmer og gnistrer under og rundt trompetistens melodiføring.

DET ER LEKKERT GJORT, med befriende fremmedgjøringer og forvrengninger av instrumenter og samplinger, susing og elektrisk hissing – og på Coded en svevende storm av lyd som minner om indiebandet My Bloody

Valentines skjeve klangverden.

Rocken har for alvor gjort inntog i Molværs musikk, og på sporet Recoil er en nådeløst drivende og beinhard barytongitar og øsende trommer med på å sparke trompetistens følsomme noter utfor stupet. Hornet er overstyrt med drastiske og virkningsfulle midler – og vi får et innblikk i hvor dette bandet kanskje er på vei.

MEN – hvor er så endringene i Molvær selv? Med få unntak er trompeten plassert godt utenpå resten av lydteppet, og følelsen av å få servert de samme melodiene om og om igjen er påtåkkelig.

Det spennende med denne platen er alt som skjer bakenfor hovedpersonen – og det gjennomproduserte landskapet kunne gjerne åpnet for mer interaksjon, hvor også mannen i hovedrollen blir kastet mer inn i kvernen. Molvær gjør som så mange før ham – i søken etter noe nytt, glemmer han seg selv, og lar de nye kreftene gjøre jobben for ham.

Kompromissløs musikk pop/klassisk

Tori Amos
«Night of Hunters»
Decca/Universal

1 2 3 4 5 6

Klassisk i popformat

Det er ikke første gang Tori Amos lefler med klassisk, men denne gangen har hun tatt utgangspunkt i temaer fra komponister som Bach, Chopin og Schubert og snekret sammen nye poplåter, arrangert for piano, vokal, treblåser og stryker. Resultatet er en besnærende samling vakre låter rike på stemning, men som på tidligere utgivelser klarer ikke Amos å begrense seg: albumet kunne tjent på strammere regi og fire-fem overflødig spor mindre.

Arrangementene er sobre, men dynamiske og kløktige. Materialet er dramatisk og tid-

vis krevende, og de aller fleste spor bærer i seg en interessant tvetydighet: mykt og hardt, varmt og kaldt glir om hverandre. Denne usikkerheten fanger interessen på en god måte. Amos' stemme har riktignok virket mer levende tidligere; «Night of Hunters» lider litt under en heller anstrengt vokal. Likevel er hun fremdeles en særegen historieforteller som våger å være kompromissløs og beholder derfor sin egenart fra begynnelsen til slutt.

PETTER LØNNINGEN

Et musikalsk visittkort musikk klassisk

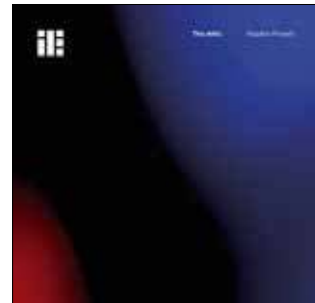
Hayden Powell
«The Attic»
Inner Ear

1 2 3 4 5 6

Flott platedebut i klassisk kvintettformat

Trompetisten Hayden Powell er, tross sitt engelskklingende navn, oppvokst i Molde og har gått på jazzlinjen i Trondheim. Nå debuterer han med en plate i klassisk kvintettformat der han spiller sammen med tenorsaksofonisten Tore Brunborg, bassisten Jo Skaansar, pianisten Eyolf Dale og nederlandske Jasper van Hulten på trommer.

Det er en del skisseaktige, frie improvisasjoner på «The Attic», men i de sentrale numrene plasserer de fem musikerne seg på tradisjonens solide grunn

med et klangbilde og en tilgang til materialet som vekker minner om Hancock/Hubbard-kvintettene fra 1960-tallet. Det er energi og nerve i spillet. Rytmegruppers livlige, lydhøre samspill med blåserne er imponerende. Og Powell selv trekker av og til lange linjer bakover til tradjazzen med en hes, ekspressiv messingtone à la Wild Bill Davison.

Platen er et fint musikalsk visittkort som viser at Powell har musikalsk spennvidde både som solist og komponist. Det skal bli spennende å følge ham videre frem på veien.

PETER LARSEN

HELT NYTT: Nils Petter Molvær har laget ny plate, med nytt band – og ny sound.